

לחמוק. בהגיעי ארצה הזדרזתי לשתוף את ידי...לואיס שמח על תחבולתו...ושנים שב והזכיר לי זאת.

הזמנות להכרת נשיאים

במסגרת הפעילות הבי-לטרלית עם מדינות שונות באמל"ט והפעילות באינטרנציונל הסוציאליסטי, שמחתי שמספר מנהיגים שלהם נבחרו לתפקיד הרם של נשיא במדינותיהם. כך, הייתי בין מקבלי הזמנות לטקס הכרתם.

בשני מקרים יכולתי להשתתף, במימון וכנציג במשלחת של משרד החוץ שלנו. באוגוסט 1988 קבלתי הזמנה אישית מטעם נשיאה הנבחר של אקוודור, ידידי רודריגו בורחה לבוא ולהשתתף בטקס הכרתו. המפלגה פנתה אז לאברשה תמיר, מנהלו הכללי של משרד החוץ והוחלט שאלווה את מוטה גור, במסגרת משלחת רשמית מטעם המדינה. הקשרים שלי עם בורחה היו די חבריים. הוא, יחד עם שר-הפנים שלו (אנדרס ואיחו) היצגו את מפלגתם ("השמאל הדמוקרטי") בוועידות שלנו והתיידדתי איתם ולאורך השנים במפגשים שונים בכנסים של האינטרנציונל העמקנו ידידות זו והם גילו תמיד יחס אוהד למדינתנו. כאשר קבלתי את הזמנתו הרשמית שוחחתי על כך עם יוסי מימן, שהיה מאוד קרוב אלינו, מבחינה אידיאולוגית והוא שאל אותי אם אצליח לקבל עבורו הזמנה כזו. פניתי לבורחה, ההזמנה התקבלה ויוסי הגיע גם לטקס ואף זיכה אותנו (מוטה ואני) בטיסה במטוסו הפרטי מעל הרי הגעש שבאקוודור. מסרנו לנשיא הנבחר ספר בהקדשת שמעון פרס.

הפעם השנייה שנסעתי לטקס כזה היה בעת שהיפוליטו מחיה נבחר כנשיא הרפובליקה הדומיניקאנית, באוגוסט 2000. הצטרפתי לשגריר שלנו שם, אליהו לופז, כמשלחת הרשמית של מדינת ישראל. הכבוד הזה ניתן לי עקב הפעילות המפלגתית שלנו באזור והקשרים המצוינים שהיו לנו עם מפלגת הנשיא הנבחר, המפלגה המהפכנית הדומיניקנית.

אבל היו גם הזמנות שלצערי לא יכולתי לקבלן, במיוחד עקב בעיות מימון. כך, למרות שהוזמנתי לטקס הכרתם של לואיס אלברטו מונחה, ב-1982 כנשיא קוסטה ריקה, ובינואר 1994 של קרלוס אלברטו ריינה לנשיא הונדורס (אשר שלח לארץ 3 הזמנות: לרבין, לפרס ול...מושקה) ובמאי 1994 של חוסה מריה פיגרס לא זכיתי להיות בטקסים הללו. ראיתי בהזמנות האלה את הערכתם הרבה למפלגתנו, מפלגת-האחות שלהם וגם גלוי ידידות אישית כלפי.

בבית הנשיא

הפעם הראשונה שביקרתי בבית הנשיא היה בצריפו המפורסם של הנשיא יצחק בן-צבי, כאשר ליוויתי קבוצה מאמל"ט בעת קבלת-פנים חגיגית לרגל "יום אמריקה". הצניעות שבבית והחביבות של הנשיא הרשימו את כולם.

לימים זכיתי לבקר בבית הנשיא, בבנין החדש והמפואר, כאשר נערכו שם קבלות פנים לנשיאים, אורחים מאמריקה הלטינית, בעת שהוזמנתי לארוחות הערב החגיגיות למענם ולפעמים עבדתי שם כמתרגם סימולטני (פורטוגזית-עברית; עברית-פורטוגזית)

בקורים בארצות ערב

בקרתי בשלוש מדינות ערביות. בפעם הראשונה, בטיוול עם שושנה, אחרי כבוש עזה, בשנת 1956, נסענו להכיר את השוק שלהם בו מכרו כל דבר בלירה (היה זה מיד לאחר סיום המלחמה והם לא ידעו את ערך המטבע...). כמובן שהביקור היה חטוף, של כמה שעות בלבד. כפי שכתבתי בעניין לחיצת היד לערפאת, ביקרתי שוב בעזה במסגרת ישיבת הועדה למזרח תיכון של האינטרנציונל. כמו כן ביקרתי, גם במסגרת כזו ברמאללה.

בפעם השנייה (22-23.5.1990) השתתפנו בישיבות מועצת האינטרנציונל הסוציאליסטית בקהיר.

משלחת מפלגתנו כללה את שמעון פרס, נאווה ארד, פואד בן-אליעזר, נאוואף מצלחה, רינה דותן, אבי יחזקיאל, ישראל גת ואנוכי. שושנה לוותה אותי, כי ב-22 חגגנו 34 שנות נישואים. נוסף לדיונים במועצה זכינו לטייל ולראות את הפירמידות וגם נהנינו משייט לילי בנהר הנילוס. יכולנו גם לחוש את קצב החיים במצרים, הפקקים האין-סופיים בתחבורה ואי-הסדר הקיים בה.

האמת שלא ידענו איך הישראלים יתקבלו שם כיון שבבוקר ה-21.5 נרצחו 7 ערבים בראשון לציון. למזלנו הדבר לא השפיע על שהותנו שם והכל עבר בשלום. במועצה, אז, הצלחנו למנוע את קבלת הארגון לשחרור פלסטין לשורות האינטרנציונל, וגם פורסמה קריאה להפסקת הטרור.

בפעם השלישית (11.12.1995) הייתי בירדן במסגרת משלחת של האינטרנציונל ושם התקבלנו על ידי אחיו של המלך חוסיין. דרך חלון האוטובוס יכולתי לראות את הנוף המדברי, שלא שונה מהנגב שלנו.

נוסעים לאנגולה

בנימין דוקרסקי, שעלה ארצה מפורטוגל וחי מספר שנים באנגולה, פעל כחבר המפלגה בירושלים והתחיל לעזור לנו, בהתנדבות. הוא הציע שנקשור קשרים עם המפלגה השלטת באנגולה, בה אחד ממנהיגיה, פאולו ז'ורז'ה (מושל לשעבר בקבינדה) היה ידיד נעורים שלו. בעזרתו ובעזרת האינטרנציונל נוצרו הקשרים הראשונים והוזמנו לשלוח משלחת מטעם המפלגה לביקור אצלם. בעבר הייתה זו מדינה תחת השפעה קומוניסטית. החלטנו לקבל הזמנה זו ובראש המשלחת היה אמור לעמוד נחום פסה, איש קבוץ ברור-חיל אשר כיהן כחבר בועד הפועל של ההסתדרות הכללית. ברגע האחרון נבצר ממנו לנסוע ואני מוניתי לראש המשלחת, אשר מלבדי כללה רק את בנימין דוקרסקי. שהיינו שם (מ-30.1 ל-2.2.1990). התקבלנו ברוב פאר: לכל אחד הוצמדה מכונית מפוארת, מטעם מפלגת השלטון (צי המכוניות המפוארות שלהם לא היה קטן מזה של משרד החוץ שלהם...). שהותנו שם זכה, כל יום, בכותרת ראשית בעיתון החשוב שלהם. בהתחלה